

Itinatatag ng Roma ang Pangitain - Bilang Lima

Pagbubunyag ng mga Paulit-ulit na Kontrobersiyang Propetiko sa Adventismo: Pag-unawa sa mga Mandarambong ng Iyong Bayan

Jeff Pippenger
2024-08-09

Sa nakaraang artikulo, tinukoy natin ang anim na makahulang linya ng kontrobersiya na naganap sa kasaysayan ng Adventismo mula sa kapanahunan ng mga Millerite hanggang sa kasalukuyan. Ipinaninindigan ko na ang una at ang huling kontrobersiya tungkol sa 'mga magnanakaw ng iyong bayan' sa talatang ika-labing-apat ng ikalabing-isang kabanata ng Daniel ay magkapareho sa makahulang pananaw. Nauunawaan ng mga Millerite na ang 'mga magnanakaw' ay Roma, at itinuro ng mga Protestante na ang 'mga magnanakaw' ay isang hari ng Sirya na nagngangalang Antiochus Epiphanes.

At sa mga panahong iyon, marami ang titindig laban sa hari sa timugan; gayon din, ang mga mandarambong mula sa iyong bayan ay magpapakataas upang itatag ang pangitain; ngunit sila'y mabubuwal. Daniel 11:14.

Simula sa talatang ikasampu, at nagpapatuloy hanggang sa talatang ikalabinlima, inilalarawan ang isang pakikidigma sa pagitan ng mga kaharian ng Ehipto at Siria. Ang Ehipto ang tumatayong hari sa timog sa bahaging ito, at ang hari ng Siria ay inihaharap bilang hari sa hilaga. Tinutukoy ng talatang ikasampu ang tinatawag ng mga mananalaysay na pasimula ng Ikaapat na Digmaang Siriano noong 219 BK; inilalarawan naman ng mga talatang ikalabing-isa at ikalabindalawa ang Labanan sa Raphia noong 217 BK, at ang mga kahihinatnan nito. Pagkatapos, tinutukoy ng mga talatang ikalabintatlo hanggang ikalabinlima ang Labanan sa Panium noong 200 BK. Sa mga talatang ikasampu hanggang ikalabinlima, ang haring Siriano ay si Antiochus Magnus, pinuno ng Imperyong Seleucid.

Ang ikasampung talata ay naglalarawan ng kasaysayan noong sinimulan ni Antiochus Magnus ang isang digmaan upang mabawi ang mga teritoryong ilang taon nang naagaw mula sa kahariang Seleucid. Sa talata, nabawi niya ang nawalang teritoryo noong 219 BK, ngunit pansamantala niyang itinigil ang kaniyang mga pagsalakay at nagsikap siyang muling pagtipunin ang kaniyang lakas-militar. Nabawi na niya ang pamamahala sa nawalang teritoryo, at umabot siya hanggang sa hangganan ng Ehipto, ang kahariang nasa timog na pinamumunuan ng dinastiyang Ptolemy. Sa pagitan ng 219 BK at 217 BK, kapuwa ang hari sa timog at ang hari sa hilaga ay nagbalangkas ng mga plano para sa nalalapit na labanan sa Raphia.

Ang labanan sa Raphia ay naganap noong 217 BC, at ang kaharian sa timog, ang Ehipto na pinamunuan ni Ptolemy, ay nanaig laban sa haring Siryano na si Antiochus Magnus, ang hari sa hilaga sa bahaging propetiko. Pagkatapos, sa mga talatang labintatlo hanggang labinlima, makalipas ang labimpitong taon noong 200 BC, si Antiochus Magnus, na noon ay nakipag-alyansa kay Felipe ng Macedon, ay nakipaglaban sa Ehipto sa labanan sa Panium. Noon, ang kaharian sa

timog, ang Ehipto, ay may isang batang hari na lima o anim na taong gulang, at hindi napigilang samantalain nina Antiochus Magnus at Felipe ang batang hari ng Ehipto, at nanaig si Antiochus Magnus sa labanan sa Panium. Ang tatlong talatang kumakatawan sa labanan sa Panium ay naglalaman ng talatang labing-apat, kung saan ipinakilala ang isang bagong kapangyarihan sa salaysay na propetiko.

Ang “mga mandarambong ng iyong bayan” ay ibang kapangyarihan kaysa sa Ehipsiyong hari ng timog, o sa Seleucidong hari ng hilaga, o kay Felipe, ang Masedonyong pinuno. Kinilala ng mga Millerita na ang Roma ang “mga mandarambong ng iyong bayan.” Isa sa mga salitang-ugat sa Hebreo na isinasalin bilang “robbers” ay nangangahulugang tagapagdurog. Ang Paganong Roma ay inilalarawan sa propesiya bilang ang kapangyarihang dudurog sa pira-pirasos.

Pagkatapos nito, nakita ko sa mga pangitain sa gabi, at narito, ang ikaapat na hayop, kakila-kilabot at nakatatakot, at lubhang malakas; at mayroon itong malalaking ngiping bakal: nilamon nito at pinagdurog-durog, at niyurakan ang nalabi sa pamamagitan ng mga paa nito: at ito’y kakaiba sa lahat ng mga hayop na nauna rito; at mayroon itong sampung sungay. Daniel 7:7.

Kapag tinatalakay ni Uriah Smith ang mga tulisan, sinisipi niya ang isang mananalaysay na nagsasaad na ang mga tulisan ay kumakatawan sa mga tagapagwasak.

Ipinakilala ngayon ang isang bagong kapangyarihan—‘ang mga mandarambong ng iyong bayan;’ sa literal, wika ni Obispo Newton, ‘ang mga mambabasag ng iyong bayan.’ Malayo roon, sa mga pampang ng Ilog Tiber, may isang kahariang pinagyayabong ang sarili sa mga mapag-ambisyong balakin at madidilim na panukala. Maliit at mahina sa pasimula, mabilis at kagila-gilalas ang paglago nito sa lakas at sigla, maingat na lumalawak dito at doon upang subukin ang kanyang kakayahan, at subukin ang kasiglahan ng bisig nitong pandigma, hanggang sa, batid ang sarili nitong kapangyarihan, matapang nitong iniangat ang ulo sa gitna ng mga bansa sa ibabaw ng lupa, at sinunggaban, sa kamay na hindi malulupig, ang timon ng kanilang mga gawain. Mula ngayo’y nakatala sa pahina ng kasaysayan ang pangalang Roma, nakatak dang sa mahabang mga kapanahunan ay pamahalaan ang mga gawain ng sanlibutan, at magpamalas ng makapangyarihang impluwensiya sa gitna ng mga bansa hanggang sa wakas ng panahon.

“Nagsalita ang Roma; at hindi naglaon ay nasumpungan ng Siria at Macedonia na may pagbabagong dumarating sa anyo ng kanilang panaginip. Nanghimasok ang mga Romano alang-alang sa batang hari ng Ehipto, na ipinasiyang siya ay dapat maingatan mula sa kapahamakang binalak nina Antiochus at Felipe. Ito ay noong 200 B.C., at isa ito sa mga unang mahalagang pakikialam ng mga Romano sa mga gawain ng Siria at Ehipto.” Uriah Smith, Daniel and Revelation, 257.

Ang hulagang nakasaad sa mga talata ay natupad sa loob ng humigit-kumulang dalawampung taon, mula 219 B.C. hanggang 200 B.C., ngunit higit na nagsasalita ang mga propeta hinggil sa mga hulagang araw kaysa sa mga araw ng kanilang sariling kapanahunan.

“Bawat isa sa mga sinaunang propeta ay nagsalita nang higit na hindi para sa sarili nilang panahon kundi para sa atin, kaya’t ang kanilang pagpapahayag ng propesiya ay may bisa para sa atin. ‘Now all these things happened unto them for ensamples: and they are written for our admonition, upon whom the ends of the world are come.’ 1 Corinthians 10:11. ‘Not unto themselves, but unto us they did minister the things, which are now reported unto you by them that have preached the gospel unto you with the Holy Ghost sent down from heaven; which things the angels desire to look into.’ 1 Peter 1:12....”

Naipon at pinagbuklod ng Biblia ang mga kayamanan nito para sa huling salinlahing ito. Ang lahat ng dakilang pangyayari at mga mapitagang gawa sa kasaysayan ng Lumang Tipan ay nauulit na noon pa, at patuloy na nauulit, sa iglesia sa mga huling araw na ito. Selected Messages, aklat 3, 338, 339.

Bagaman hindi nabuhay si Daniel sa dalawampung-taong panahong ating isinasaalang-alang, ipinapabatid sa atin ng inspirasyon, sa pamamagitan ng mga sinulat ni Sister White, na malaking bahagi ng kasaysayang itinala sa Daniel labing-isa ay mauulit sa pangwakas na katuparan ng Daniel labing-isa.

"Wala na tayong panahong dapat aksayahin. Nasa ating harapan ang mga panahong puno ng kaguluhan. Ang sanlibutan ay pinupukaw ng diwa ng digmaan. Di magtatagal, magaganap ang mga tagpong ng kaguluhan na binanggit sa mga propesiya. Ang propesiya sa ikalabing-isang kabanata ng Daniel ay halos umabot na sa ganap na katuparan. Marami sa kasaysayang naganap bilang katuparan ng propesiyang ito ay mauulit." Manuscript Releases, bilang 13, 394.

Ang mga talata 10 hanggang 15 ng Daniel 11 ay kumakatawan sa kasaysayan ng mga huling araw na humahantong sa nalalapit na batas ng Linggo, sapagkat sa talata 16 tinutukoy kung kailan, sa unang pagkakataon, sinakop ng Roma ang "maluwalhating lupain."

Ngunit yaong dumarating laban sa kaniya ay gagawa ayon sa kaniyang sariling kalooban, at walang sinumang makatatayo sa harap niya; at siya’y tatayo sa maluwalhating lupain, na sa pamamagitan ng kaniyang kamay ay malilipol. Daniel 11:16.

Ginagamit ni Daniel ang pariralang "maluwalhating lupain" nang makalawang ulit sa kaniyang mga sulatin. Ang una ay nasa talatang labing-anim, nang sinakop ng literal na paganong Roma ang literal na maluwalhating lupain ng Juda.

“Bagaman hindi makatayo ang Egipto sa harap ni Antioco, ang hari sa hilaga, si Antioco naman ay hindi makatayo sa harap ng mga Romano, na noon ay sumalakay laban sa kaniya. Wala nang mga kahariang nakayang lumaban pa sa umuusbong na kapangyarihang ito. Ang Siria ay nasakop, at idinagdag sa Imperyong Romano, nang si Pompeyo, noong 65 BK, ay umagaw kay Antioco Asiaticus ng kaniyang mga pag-aari, at ibinaba ang Siria sa kalagayan ng isang lalawigang Romano.

“Ang gayunding kapangyarihan ay tatayo rin sa Banal na Lupain, at sasakmalin iyon. Ang Roma ay naging kaugnay ng bayan ng Diyos, ng mga Judio, sa pamamagitan ng pakikipag-alyansa, noong 162 B.C., mula sa panahong iyon ay nagtataglay ito ng isang namumukod na dako sa kalendaryong makahula. Gayunman, hindi nito natamo ang

hurisdiksiyon sa Judea sa pamamagitan ng aktuwal na pananakop hanggang 63 B.C.; at pagkatapos ay sa sumusunod na paraan.” Uriah Smith, Daniel and Revelation, 259.

Ang isa pang talata kung saan ginagamit ni Daniel ang "maluwalhating lupain" ay nasa talatang apatnapu't isa.

Siya'y papasok din sa maluwalhating lupain, at maraming bansa ay mababagsak: ngunit ang mga ito ay makakatakas sa kaniyang kamay: Edom, at Moab, at ang mga pangunahin sa mga anak ni Ammon. Daniel 11:41.

Siyempre, ang talatang apatnapu't isa ay sumusunod sa talatang apatnapu, at ang talatang apatnapu ay nagsisimula sa mga salitang “at sa panahon ng wakas.” Sa The Great Controversy, tinutukoy ni Sister White ang 1798 bilang “panahon ng wakas,” kaya ang talatang apatnapu't isa ay tumutukoy sa kasaysayang sumusunod sa panahon ng wakas noong 1798.

"Ngunit sa panahon ng wakas, wika ng propeta, ‘Marami ang magsisipaglabay na paroo't parito, at ang kaalaman ay lalago.’ Daniel 12:4. . . . Mula noong 1798 ay naalisan ng tatak ang aklat ni Daniel, ang kaalaman hinggil sa mga propesiya ay lumago, at marami ang nagpahayag ng taimtim na mensahe na malapit na ang paghatol." The Great Controversy, 356.

Ang maluwalhating lupain sa talatang apatnapu't isa ay hindi ang literal na sinaunang Juda ng unang panahon, kundi ang espirituwal na makabagong Juda. Ang Estados Unidos ay ang espirituwal na makabagong Juda, at ang talatang apatnapu't isa ay tumutukoy sa nalalapit na batas ng Linggo sa Estados Unidos.

Datapuwa't hindi ang ukol sa espiritu ang una, kundi ang ukol sa kalikasan; at pagkatapos ang ukol sa espiritu. 1 Corinto 15:46.

Ang nasabing batas sa Linggo ay itinatipika ng talatang labing-anim, sapagkat “marami sa kasaysayang naganap” sa katuparan ng Daniel labing-isa ay mauulit. Sa mga huling araw, ang mga talatang sampu hanggang labinlima ay kumakatawan sa kasaysayang nauuna at humahantong sa batas sa Linggo.

Ang hari sa hilagaan sa yaong limang talata, gayundin ang hari sa timugan na tinupad ng Seleucidong hari na si Antiochus Magnus at ng mga haring Ehipsiyo ng kahariang Ptolemaiko, ay sumasagisag sa mga kapangyarihang siyang naging tuon ng kasaysayang humahantong sa nalalapit na batas pang-Linggo. Itinutukoy ng mga talatang ito ang kasaysayan ng kilusan ng isang daan at apatnapu't apat na libo, sapagkat sa talatang sampu ay itinutukoy ang pagbagsak ng Unyong Sobyet noong 1989, at sa talatang labing-anim naman, ang nalalapit na batas pang-Linggo.

Binibigyang-diin ni Cristo ang mga talatang ito sa pamamagitan ng pagtutugma ng talatang sampu sa talatang apatnapu at ng talatang labing-anim sa talatang apatnapu't isa. Ang tuwirang pagtukoy sa literal na maluwalhating lupain na sumasagisag sa espirituwal na maluwalhating lupain ng talatang apatnapu't isa ay siyang wakas ng anim na talata, at ang talatang sampu ang pasimula.

Kung paanong tiniyak ni Kristo na ang talatang labing-anim ay may tuwirang ugnayan sa talatang apatnapu't isa, gayundin, ang talatang sampu ay may tuwirang ugnayan sa talatang apatnapu. Ang

pahayag sa talatang sampu na "umapaw, at dumaan," ay ang mismong pariralang Hebreo na isinalin bilang "umapaw at lumampas" sa talatang apatnapu. Ang pariralang ito ay matatagpuan lamang sa isa pang dako sa Kasulatan, subalit isinalin iyon nang bahagyang naiiba kaysa sa pagkakasalin sa talatang sampu at sa talatang apatnapu. Gayunman, iisa pa rin ang pariralang Hebreo.

At siya'y daraan sa Juda; siya'y aapaw at lalampas, aabot maging hanggang sa leeg; at ang paglaladlad ng kaniyang mga pakpak ay pupunuin ang kalaparan ng iyong lupain, O Immanuel. Isaias 8:8.

Ang "aapaw at tatawid" ni Isaias ay kapareho ng nasa talatang ikasampung "aapaw, at daraan," at ng nasa talatang ikaapatnapung "aapaw at lalampas." Higit pa rito, inilalarawan ng bawat isa sa tatlong talata ang isang paglusob ng hari sa hilagaan laban sa hari sa timugan. Sa Isaias, ang hilagang hari ng Asiria, si Senakerib, ay umaatake sa Juda, ang timugang kaharian ng Israel. Sa talatang ikasampu, si Antiochus Magnus, ang hilagang hari ng Imperyong Seleucida, ay umaatake sa timugang kaharian ng Ehipto. Sa talatang ikaapatnapu, ang hari sa hilagaan, ang kapangyarihang papal, na tumanggap ng sugat na nakamamatay sa pasimula ng talatang ikaapatnapu, ay umaatake sa timugang kapangyarihang ateistiko ng Unyong Sobyet. Ang bawat talata ay kumakatawan sa gayunding estrukturang propetiko ng isang tunggalian sa pagitan ng hari sa hilagaan at ng hari sa timugan, at sa bawat talata ang hilagang hari ay "aapaw at lalampas."

Kapwa tinutukoy ng patotoo ni Isaias at ng talatang sampu na, kapag sumalakay ang hilagang hari, hihinto siya bago pa man makapasok sa kabisera ng katimugang kaharian. Dinala ni Sennacherib ang kanyang pakikidigma hanggang sa mga pader ng Jerusalem, at hindi na sumulong pa. Noong 219 BC, dumating si Antiochus Magnus sa hangganan ng Ehipto at tumigil. Pagkaraan ay natalo siya sa labanan sa Raphia na naganap makalipas ang dalawang taon, noong 217 BC. Dumating si Sennacherib hanggang sa mga pader ng Jerusalem at natalo sa labanan nang namagitan ang Diyos.

Kaya't ganito ang sabi ng Panginoon tungkol sa hari ng Asiria: Hindi siya papasok sa lungsod na ito, ni magpapakawala dito ng palaso, ni lalapit sa harap nito na may kalasag, ni magtayo ng rampang pangkubkob laban dito. Sa daang pinanggalingan niya, sa daan ding yaon siya babalik, at hindi siya papasok sa lungsod na ito, wika ng Panginoon. Sapagkat aking ipagtatanggol ang lungsod na ito, upang iligtas ito, alang-alang sa aking sarili, at alang-alang kay David na aking lingkod. At nangyari nang gabing yaon, na lumabas ang anghel ng Panginoon, at pumatay sa kampo ng mga Asirio ng isandaan at walumpu't limang libo; at nang sila'y bumangon nang maagang-maaga sa umaga, narito, pawang mga bangkay na patay sila. Kaya't si Sennacherib na hari ng Asiria ay umalis, at humayo at bumalik, at tumahan sa Nineve. At nangyari, samantalang siya'y sumasamba sa bahay ni Nisroch na kaniyang diyos, na sina Adrammelech at Sharezer na kaniyang mga anak ay pinatay siya sa tabak: at sila'y tumakas sa lupain ng Armenia. At si Esarhadon na kaniyang anak ay naghari na kahalili niya. 2 Hari 19:32-37.

Noong 1989, tinangay ng hari ng hilagaan ang Unyong Sobyet, ngunit hindi niya nalupig ang kabisera ng Unyong Sobyet. Nanatiling nakatindig ang Rusya. Ang kasunod na labanan, na inilalarawan sa mga talatang labing-isa at labindalawa, ay ang Labanan sa Raphia, na gayundin ay

inilalarawan ng pagbagsak ng hukbo ni Senakerib at ng kaniyang kasunod na kamatayan, na nagpapakilala ng isang tagumpay para sa hari ng timugan, na sa patotoo ni Senakerib ay ang Juda, at sa patotoo ni Antiochus Magnus ay ang Raphia.

Ang ikasampung talata ay nagbibigay ng tuwirang ugnayan sa ikaapatnapung talata, at ang ikalabing-anim na talata ay nagbibigay ng tuwirang ugnayan sa ikaapatnapu't isang talata. Ang mga talata mula sa ikasampu hanggang sa ikalabing-anim ay kumakatawan sa kasaysayan mula 1989 hanggang sa batas ng Linggo. Ang talata ay kumakatawan sa isang nakatagong kasaysayan na nasa ikaapatnapung talata, na nagsisimula sa pagbagsak ng Unyong Sobyet noong 1989 at nagpapatuloy hanggang sa batas ng Linggo. Inuugnay din ng ikasampung talata nang tuwiran ang "pitong panahon" ng Levitico dalawampu't anim sa nakatagong kasaysayan, ngunit ang linyang iyon ng katotohanan ay wala sa saklaw ng ating inilalahad dito.

Sa kasaysayan ng mga Millerita, naganap ang una sa anim na pangunahing kontrobersiya sa loob ng Adbentismo hinggil sa wastong pagkakakilanlan ng Roma, at ito'y tungkol sa kung sino ang kinakatawan ng mga magnanakaw sa talatang labing-apat. Ipinanindigan ng mga Protestante na kinakatawan nila si Antiochus Epiphanes, at kinilala naman ng mga Millerita na ang mga iyon ay ang Roma. Sa huling kontrobersiya ng Adbentismo hinggil sa wastong pagkakakilanlan ng Roma, ito rin ay tungkol sa mga magnanakaw sa talatang labing-apat. Isang pangkat, na kinakatawan ng mga Millerita, ang nagtataguyod ng saligang pagkaunawa ng mga Millerita, na pinagtibay ng Espiritu ng Propesiya.

Aking nakita na ang tsart ng 1843 ay pinatnubayan ng kamay ng Panginoon, at na hindi ito dapat baguhin; na ang mga bilang ay ayon sa Kaniyang nais; na ang Kaniyang kamay ay nakalukob at ikinubli ang isang pagkakamali sa ilan sa mga bilang, anupa't walang sinuman ang makakita nito, hanggang sa inalis ang Kaniyang kamay. *Early Writings*, 74.

Ang banal na tsart na iyon ay tinutukoy ang kontrobersiya sa pamamagitan ng notasyong 164 B.K.

164 Pagkamatay ni Antiochus Epiphanes, na, siyempre, ay hindi tumindig laban sa Prinsipe ng mga Prinsipe, yamang siya'y 164 taon nang patay bago ipinanganak ang Prinsipe ng mga Prinsipe.

Ang pagtukoy sa kontrobersiyang iyon sa sagradong tsart ay kumakatawan sa tanging katotohanang nasa sagradong tsart na hindi nakabatay sa isang propetikong talata mula sa Salita ng Diyos. Sa gayon, tinutukoy nito ang isang palatandaan sa daan, hindi ng kasaysayang biblikal, kundi ng kasaysayang Adbentista, at "hindi ito dapat baguhin," sapagkat ang kontrobersiyang iyon ang tumutukoy kung paano itinatag ang propetikong pangitain. Ang pagtanggap sa saligang katotohanang iyon ay kasabay na pagtanggap sa awtoridad ng pagpapatibay ng Espiritu ng Propesiya sa sagradong tsart.

"Ang pinakahuling panlilinlang ni Satanas ay ang ipawalang-saysay ang patotoo ng Espiritu ng Diyos. 'Kung saan walang pangitain, ang bayan ay napapahamak' (Kawikaan 29:18). Magpapakana si Satanas nang may katusuhan, sa iba't ibang paraan at sa pamamagitan ng iba't ibang kasangkapan, upang yanigin ang pagtitiwala ng natitirang bayan ng Diyos sa tunay na patotoo. Magpapasok siya ng mga huwad na pangitain upang iligaw, at ihahalo ang mali sa

totoo, at sa gayon ay kasusuklaman ito ng mga tao, anupa't ituturing nila ang lahat ng tinatawag na mga pangitain bilang isang uri ng panatismo; ngunit ang mga tapat na kaluluwa, sa pamamagitan ng paghahambing sa mali at sa totoo, ay magkakaroon ng kakayahang makilala ang kaibhan ng mga ito." Selected Messages, aklat 2, 78.

Ang panghuling kontrobersiya ng “mga mandarambong ng iyong bayan” ay katulad ng una; at kung walang pagkaunawa sa sagisag na nagtatatag ng pangitain, “ang bayan ay napapahamak.” Sila ay “napapahamak” sapagkat “pinawawalang-bisa nila ang patotoo ng Espiritu ng Diyos.”

Ang kabilang pangkat ay iginigiit na ang Estados Unidos ang kinakatawan ng mga mandarambong sa talatang labing-apat. Ang pangkat na iyon ay hindi makakita, o ayaw makakita, na si Antiochus Magnus sa mga talatang sampu hanggang labing-lima ay kumakatawan sa Estados Unidos. Gaya ng iginigiit ng mga Protestante sa kasaysayang Millerita na ang mga mandarambong ay si Antiochus, ang pangkat na ayaw makakita ay kinikilala ang mga mandarambong bilang ang kapangyarihan (ang Estados Unidos) na itinatipo ni Antiochus.

Ang pagsalakay ni Sennacherib laban sa Juda, na umabot hanggang sa kabisera, ang Jerusalem, at nabigo, ay pinamunuan ng heneral ni Sennacherib, ang Rabshakeh.

Ngayon nga, ipinamamanhik ko sa iyo, magbigay ka ng mga panagot sa aking panginoon na hari ng Asiria, at ibibigay ko sa iyo ang dalawang libong kabayo, kung kaya mo, sa iyong panig, na maglagay ng mga mangangabayo sa mga iyon. Paanong kung gayo’y madadaig mo ang isang kapitan mula sa pinakahamak sa mga lingkod ng aking panginoon, at ilalagak mo ang iyong tiwala sa Egipto dahil sa mga karo at mga mangangabayo? Ako ba’y umahon ngayon laban sa dakong ito upang wasakin ito na hindi sa utos ng Panginoon? Sinabi sa akin ng Panginoon, Umahon ka laban sa lupaing ito, at wasakin mo ito. Nang magkagayo’y sinabi nina Eliakim na anak ni Hilkiyah, at Shebna, at Joah, kay Rabshakeh, Isalita mo, ipinamamanhik namin sa iyo, sa wikang Siria; sapagkat nauunawaan namin iyon: at huwag kang makipag-usap sa amin sa wikang Judio sa pandinig ng bayang nasa pader. Ngunit sinabi sa kanila ni Rabshakeh, Sa inyong panginoon at sa inyo ba ako sinugo ng aking panginoon upang sabihin ang mga salitang ito? hindi ba’t sa mga lalaking nakaupo sa pader, upang sila’y kumain ng sarili nilang dumi, at uminom ng sarili nilang ihi, kasama ninyo? Pagkatapos ay tumayo si Rabshakeh at sumigaw nang malakas sa wikang Judio, at nagsalita, na sinasabi, Pakinggan ninyo ang salita ng dakilang hari, ang hari ng Asiria. 2 Hari 18:23-28.

Hindi sariling mga salita ni Rabshakeh ang kanyang iniharap, kundi ang mga salita ni Sennacherib, hari ng Asiria. Sa Daniel labing-isa, talatang apatnapu, ang hari sa hilagaan ay ang kapangyarihang papal na sa panahon ng wakas noong 1798 ay tumanggap ng sugat na nakamamatay sa kamay ng ateistang Pransiya, ang hari sa timugan. Sa talata, ang hari sa hilagaan sa kahuli-hulihan ay gumanti at umapaw sa kaharian sa timugan (ang USSR) noong 1989. Nang maisakatuparan ng hari sa hilagaan ang gawaing iyon, dala niya ang “mga karo, at mga mangangabayo, at maraming sasakyang-dagat.” Ang “mga karo at mga mangangabayo” ay kumakatawan sa lakas-militar, at ang “mga sasakyang-dagat” ay kumakatawan sa kapangyarihang pang-ekonomiya. Ang mga simbolong iyon ay tumutukoy sa Estados Unidos bilang hukbong kinatawan ng papal na Roma sa tagumpay noong 1989, gaya ng itinatipika ni Rabshakeh. Si Antiochus Magnus sa talatang sampu

hanggang labinlima ay kumakatawan sa Estados Unidos, at yamang wastong tinukoy ni William Miller na ang salitang “also” sa talatang labing-apat ay nagtatatag ng isang bagong kapangyarihang pumapasok sa salaysay na propetiko, ang “mga mandarambong” ay dapat kumatawan sa isang kapangyarihang naiiba sa alinman sa mga Ptolemaikong hari ng timugan, o kay Antiochus na hari sa hilagaan, o kay Felipe ng Masedonya.

Ang hari ng timog, sa talatang ito, nang walang anumang pag-aalinlangan, ay tumutukoy sa hari ng Egipto; ngunit kung ano ang kahulugan ng ‘mga mandarambong ng iyong bayan’ ay nananatiling isang bagay na marahil ay pinagdududahan pa ng ilan. Maliwanag na hindi ito maaaring tumukoy kay Antiochus, o sa alinmang hari ng Siria; sapagkat ang anghel ay nagsasalita na tungkol sa bansang iyon sa loob ng ilang naunang talata, at ngayo’y sinasabi, ‘gayundin ang mga mandarambong ng iyong bayan,’ atbp., na malinaw na ipinahihiwatig ang ibang bansa. Aaminin ko na marahil nilooban ni Antiochus ang mga Hudyo; ngunit paanong maituturing itong ‘pagpapatibay sa pangitain,’ yamang si Antiochus ay hindi binabanggit saanman sa pangitain bilang gumaganap ng alinmang gawaing gaya niyon; sapagkat siya ay nabibilang sa tinatawag na kahariang Griyego sa pangitain. Muli, ang ‘pagpapatibay sa pangitain’ ay dapat mangahulugang tiyakin, ganapin, o tuparin ito. William Miller, Mga Akda ni Miller, Lektura 6, 89.

Ang “Antiochus” ay isang pangalang pinili ng marami sa mga hari ng Imperyong Seleucid ng Siria. Ang nagtatag ng naturang imperyo ay si Seleucid Nicator, at may humigit-kumulang dalawampu’t anim hanggang tatlong hari ang bumubuo sa kabuuang talaan ng mga haring Seleucid. Marami sa mga haring iyon ang pumili ng pangalang “Antiochus,” gaya ng maraming Papa na pumipili ng mga pangalan sa trono kapag sila ay napipili bilang Papa. Ang lahat ng mga Papa ay “antikristo,” na ang ibig sabihin ay “laban kay Kristo.” Ang salitang “anti” ay nangangahulugang “laban.” Bilang mga antikristo, kinuha nila ang pangalan ng kanilang espirituwal na ninuno, na si Satanas. Si Satanas at ang mga Papa ay kapwa tinutukoy bilang ang antikristo sa inspirasyon.

"Ang matibay na kapasyahan ng Antikristo na isakatuparan ang paghihimagsik na kanyang sinimulan sa langit ay magpapatuloy na kumilos sa mga anak ng pagsuway." Testimonies, tomo 9, 230.

Ang isang Papa ay kinatawan ni Satanas, kaya kapwa sila laban kay Kristo, at samakatuwid ay ang "antikristo." Kapag tinatanggap ng isang Papa ang katungkulan bilang Papa, pumipili siya ng pangalan at nagiging makalupang kinatawan ni Satanas.

Upang masiguro ang mga pakinabang at karangalang makamundo, ang iglesia ay naakay na hanapin ang pabor at suporta ng mga dakila sa lupa; at, yamang sa gayo’y itinakwil niya si Cristo, siya’y napahinuhod na ipagkaloob ang kaniyang katapatan sa kinatawan ni Satanas—ang Obispo ng Roma. The Great Controversy, 50.

Sa pamamagitan ng kanilang mga gawa ay makikilala ninyo sila, at ang mga Papa ay nagpapatuloy ng gayunding gawain ni Satanas.

“Sa pamamagitan ng Papa ng Roma, ang gayunding gawain ay isinasagawa rito sa lupa gaya ng isinasagawa noon sa mga hukuman ng langit bago ang pagpapatalsik sa prinsipeng kadiliman. Sinikap ni Satanas na iwasto ang kautusan ng Diyos sa langit, at magharap ng sariling susog. Itinaas niya ang sarili niyang paghatol kaysa sa paghatol ng kaniyang Maylalang, at inilagay ang kaniyang kalooban sa itaas ng kalooban ni Jehovah, at sa ganitong paraan, sa diwa’y ipinahayag niyang maaaring magkamali ang Diyos. Gayon din ang tinatahak ng Papa, at, inaangkin ang kawalang-kamalihan para sa kaniyang sarili, pinagsisikapan niyang iangkop ang kautusan ng Diyos sa sarili niyang mga kaisipan, inaakala niyang kaya niyang itama ang mga kamaliang sa palagay niya’y nakikita niya sa mga tuntunin at mga utos ng Panginoon ng langit at lupa. Sa diwa’y sinasabi niya sa sanlibutan, ‘Bibigyan ko kayo ng higit na mabubuting mga kautusan kaysa sa mga kautusan ni Jehovah.’ Kaylaking pag-alipusta ito sa Diyos ng langit!” Signs of the Times, Nobyembre 19, 1894.

Bagaman itinatag ni Seleucus Nicator ang Imperyong Seleucid, marami sa mga sumunod na hari ang pumili ng pangalang "Antiochus," bilang parangal, hindi kay Seleucus, kundi sa kanyang ama. Ang ama ni Seleucus, si Antiochus, ay isang maharlika at isang heneral na naglingkod sa ilalim ni Haring Philip II ng Macedon, na siyang ama ni Alejandro Magno. Ang ganitong katayuang maharlika at pinagmulan sa larangan ng militar ay tumulong na maglatag ng saligan para sa sarili niyang tampok na papel ni Seleucus at sa kanyang sumunod na pag-angat sa kapangyarihan matapos ang pagkamatay ni Alejandro Magno.

Naitatag ang kaharian ni Seleucus nang mapasakamay niya ang pamamahala sa tatlo sa apat na bahagi ng kaharian ni Alexander. Lumupig din ang Roma sa tatlong kapangyarihang heograpiko upang angkinin ang pamamahala at maging hari sa hilagaan. Nang maisiguro ni Seleucus ang silangan, ang kanluran, at ang hilaga, siya’y naging hari sa hilagaan sa historikal na salaysay, at ang kaniyang kabisera ay ang lungsod ng Babilonia. Marami sa mga sumunod na hari ang pinili ang pangalang “Antiochus” nang upuan nila ang trono sa hilagaan upang parangalan ang kanilang ninunong pampolitika. Madaling makita ang pagkakatulad, kung pipiliin mong makita; kung hindi, hindi.

Ang pangalang “Antiochus” (Ἀντίοχος sa Griyego) ay hinango mula sa mga elementong Griyego na “anti” (na ang kahulugan ay “laban” o “kasalungat”) at “ocheo” (na ang kahulugan ay “manangan nang matatag” o “panatilihin”). Pinili ng mga hari sa hilaga ang pangalang ito upang mapanatili ang kanilang pampulitikang pamana na kaugnay ng ama, gaya ng antikristo (mga Papa) na pumipili ng mga pangalan kapag sinisimulan nilang mamahala. Kung paanong ang mga Papa ay mga kinatawan ng kanilang ama, ang diyablo, gayundin ang mga Antiochus ng Imperyong Sirya ay nagsasagisag ng mga kinatawan ng kanilang ama. Sa ganitong paglalapat, si Antiochus ay kumakatawan sa isang tagapaghalili ng kanilang ama. Ang tagapaghalili ng kapangyarihang papal noong 1989 ay ang Estados Unidos, at pinagtibay ng patotoong sekular ang ugnayan sa pagitan ng antikristo, ni Papa Juan Pablo II, at ni Ronald Reagan sa kanilang gawain upang pabagsakin ang dating Unyong Sobyet.

Sa mga talatang sampu hanggang labing-anim, ang una at huling talata ay may tuwirang sanggunian sa mga talatang apatnapu at apatnapu’t isa. Ang talatang sampu ay tuwirang

kumakatawan sa talatang apatnapu. Ang talatang labing-anim ay tuwirang kumakatawan sa talatang apatnapu't isa. Ang mga talatang ito ay kumakatawan sa bahagi ng propesiya ni Daniel na may kinalaman sa mga huling araw.

Ang aklat na tinatakan ay hindi ang Aklat ng Pahayag, kundi yaong bahagi ng propesiya ni Daniel na tumutukoy sa mga huling araw. Sinasabi ng Kasulatan, "Ngunit ikaw, O Daniel, ikubli mo ang mga salita, at tatakan mo ang aklat, hanggang sa panahon ng wakas: marami ang maglalakbay paroo't parito, at ang kaalaman ay madaragdagan" (Daniel 12:4). Nang mabuksan ang aklat, ginawa ang pahayag: "Hindi na magkakaroon ng panahon." (Tingnan ang Pahayag 10:6.) Ang aklat ni Daniel ay ngayo'y natanggalan na ng tatak, at ang pahayag na ginawa ni Cristo kay Juan ay darating sa lahat ng nananahan sa lupa. Sa pamamagitan ng pagdami ng kaalaman ay ihahanda ang isang bayan upang makatindig sa mga huling araw. . . .

"Sa mensahe ng unang anghel, ang mga tao ay tinatawagan na sumamba sa Diyos, ang ating Manlalalang, na lumikha ng sanlibutan at ng lahat ng bagay na naroroon. Nagbigay sila ng pagpupugay sa isang institusyon ng Kapapahan, na nagpapawalang-bisa sa kautusan ni Jehova; subalit magkakaroon ng paglago ng kaalaman hinggil sa paksang ito." Selected Messages, aklat 2, 105, 106.

Sa panahon ng wakas noong 1989, ang huling anim na talata ng ikalabing-isang kabanata ng Daniel ay kumakatawan sa "bahagi ng propesiya ni Daniel na tumutukoy sa mga huling araw." Ito ay kinilala nang ito'y inalisan ng selyo, at ang pag-alis ng selyong iyon ay nagbunga ng pagdami ng kaalaman hinggil sa "institusyon ng Kapapahan, na nagpapawalang-bisa sa kautusan ni Jehova." Ang Alfa at Omega ay laging inilalarawan ang wakas sa pamamagitan ng pasimula, at ang proseso ng pagsubok na nagsimula noong 1989 ay nilayon upang makabuo ng dalawang uri ng mga sumasamba.

At sinabi niya, Humayo ka, Daniel: sapagkat ang mga salita ay nakapinid at tinatakan hanggang sa panahon ng kawakasan. Marami ang dadalisayin, paputiin, at susubukin; ngunit ang masasama ay gagawa ng kasamaan; at walang sinuman sa mga masasama ang makauunawa; ngunit ang marurunong ay makauunawa. Daniel 12:9, 10.

Tayo ngayon ay nasa panghuling yugto ng prosesong iyon ng pagsubok, sapagkat ang kontrobersiya hinggil sa mga magnanakaw sa pasimula ng Adventismo ay muling nangyayari. Ang pagtukoy na ang mga magnanakaw ay ang Estados Unidos ay katumbas ng pagtukoy kay Antiochus bilang yaong mga magnanakaw. Ito ang mismong pagtatalo sa pagitan ng mga Millerite at ng mga Protestante.

Sa katapusan ng proseso ng pagsubok, gaya rin ng sa pasimula ng proseso ng pagsubok na nagsimula noong 1989, inaalisan ng Leon ng lipi ni Juda ang selyo ng "bahaging iyon ng propesiya ni Daniel na tumutukoy sa mga huling araw." Noong 1989 ito ang huling anim na talata ng Daniel 11, at sa katapusan naman, ito ang nakatagong kasaysayan ng talatang 40, na ang tipo ay nasa mga talatang 10 hanggang 16.

Ipagpapatuloy natin sa mga susunod na artikulo ang ating pagsasaalang-alang sa anim na linya ng kontrobersiya sa loob ng kasaysayan ng Adventismo. Ang una sa anim na kontrobersiyang iyon ay

naglalarawan ng huli sa mga nasabing anim. Gagamitin natin ang una at ang huling kontrobersiya upang isapaw ang mga ito sa iba pang apat na kontrobersiya, habang inilalahad natin ang mga elementong sangkot sa mga pagsisikap ng kaaway ng katuwiran na pigilan ang bayan ng Diyos sa wastong paghahati sa “pangitain,” na itinatag sa pamamagitan ng sagisag ng Roma.

Malibang maunawaan natin ang kahalagahan ng mga sandaling mabilis na lumilipas patungo sa kawalang-hanggan, at maghanda upang makatayo sa dakilang araw ng Diyos, tayo’y magiging mga di-tapat na katiwala. Nararapat na ang bantay ay nakaaalam ng oras ng gabi. Ang lahat ay ngayo’y nababalutan ng solemnidad na dapat mapagtanto ng lahat ng sumasampalataya sa katotohanan para sa panahong ito. Dapat silang kumilos kaugnay ng araw ng Diyos. Ang mga paghatol ng Diyos ay malapit nang bumagsak sa sanlibutan, at kailangan nating maghanda para sa dakilang araw na iyon.

"Napakahalaga ng ating panahon. Kaunti, napakakaunting araw na lamang ng palugit ang mayroon tayo upang maghanda para sa darating na buhay na walang kamatayan. Wala tayong panahong gugugulin sa mga pagkilos na walang ayos. Dapat tayong matakot na pahapyawan lamang ang salita ng Diyos." Testimonies, tomo 6, 407.